

Avointa vuoropuhelua uskonasioista **Doors open to religious dialogue**

Christian Science Sentinel, maaliskuu 15, 2010

Michelle Nanouche

Jokin aika sitten Ranskan parlamentti laati selonteon, jonka mukaan burkan – asusteen, joka peittää musliminaisen kokonaan – käyttö ei ole hyväksyttävää, ja suositteli, että lainlaatijat kieltäisivät sen käytön junissa ja busseissa sekä valtion virastoissa kuten sairaaloissa ja julkisissa rakennuksissa ("What's hiding behind France's proposed burqa ban? [Mitä on Ranskan ehdottaman burkakiellon takana?] *The Christian Science Monitor*, tammikuu 27, 2010). Nyt alkaa lakiehdotuksen luonnostelu ja eduskuntakeskustelu.

Hienotunteisuus toisen ihmisen uskontoa kohtaan kuuluu monen mielestä oleellisena osana ranskalaisuuteen. Uudet maahanmuuttajat tutustutetaan laicitén eli perustuslain mukaiseen käsitykseen maallistumisesta näyttämällä heille lyhyt filmi, joka kuvailee kirkkoa, synagogaa ja moskeijaa, ja sen jälkeen hymyilevää paria, joka sulkee etuovensa kameran edessä.

Uskonnon pilkkaaminen ja uskonnollisten ihmisten luonnehtiminen ääri-ilmiöiksi ovat yleistymässä.

Jopa nekin, joilla on rajallinen ranskan kielen taito, voivat tehdä vain sen johtopäätöksen, että ollakseen sosiaalisesti hyväksyttäviä heidän on harjoitettava uskontoa omalla yksityisellä alueellaan eli omassa kotipiirissään. Tämä saattaa hämmästyttää niitä, jotka ovat sitä mieltä, että uskon avoimempi ilmaiseminen ja erilaisten uskontojen harjoittajien seurassa oleminen hyödyttäisi yhteiskuntaa, mutta tämä ei ole epätavallista yhä maallistuvassa Euroopassa.

"Uskonnoton kulttuuri on kasvussa Euroopassa", kertoo vuoden 2005 puolenvälin tutkimus, jonka on julkaissut Encyclopedia Britannica. Niitä, jotka sanovat olevansa ateisteja, agnostikkoja, uskonottomia tai uskonnosta luopuneita tunnustuksettomia, on yhteensä vain murto-osa Italiassa, mutta Ruotsissa luku on jopa 85 prosenttia. BBC raportoi äskettäin, että Tanskassa on enimmäkseen nimikristittyjä, jotka eivät käy kirkossa, mikä on osoitus siitä, että kristillisyyttä samastetaan pikemminkin kulttuuriin kuin uskontoon.

Samalla kun henkiset ja uskonnolliset aiheet ovat yhä enemmän tabuja kohteliaassa seurustelussa, uskonnon pilkkaaminen ja uskonnollisten ihmisten luonnehtiminen ääri-ilmiöiksi ovat yleistymässä, eikä tämä kohdistu vain muslimeihin. Kriitikot pelkäävät, että "älä kysy, älä kerro" –ilmapiirin luominen uskovien keskuuteen estää uskovaista harjoittamasta omaa uskontoaan sen sijaan, että se edistäisi ajatuksen ja uskonnon vapautta.

Muita suomenkielisiä käännöksiä on verkkosivustolla <http://www.spirituality.com/kviestin>

Kohtasin pohdiskelevan ja kunnioittavan kuulijakunnan, joka oli innokas tietämään, miksi uskoin rukoukseen perustuvaan parantamiseen ja harjoitin sitä.

Mary Baker Eddy haastoi ateistiset näkemykset, jotka pyrkivät sulkemaan Jumalan pois yleisestä keskustelusta ja siten löytymästä käytännön arjesta. Hän esitti näkemyksen Jumalasta, jonka läsnäolo voidaan kokea päivittäisessä elämässä – elämisen arvoisena Totuutena ja jumalallisena Elämänä. Hän kirjoitti: ”Kun ihminen oppii tuntemaan Elämän sellaisena kuin se on, nimittäin Jumalana, ikuisena hyvänä, se ei anna hänelle vain käsitystä olemassaolosta vaan sen seurauksena myös tietoisuuden henkisestä voimasta, joka pitää ainetta toissijaisena ja hävittää synnin, sairauden ja kuoleman. Tämän Jeesus näytti toteen - - -. Tämä henkinen voima, joka parantaa synnin ja sairauden, ei ollut rajoittunut vain ensimmäiseen vuosisataan. Se ulottuu kaikkiin aikoihin, jatkuu ikuisuuteen ja näyttää toteen Elämän vailla alkua tai loppua” (*Miscellaneous Writings 1883-1886*, s. 189).

Rukous, joka herättää meidät tutkimaan henkisempää näkemystä Jumalasta jumalallisena Elämänä, voi auttaa ihmiskuntaa pääsemään vapaaseen, avoimeen ja täysin henkiseen yhteyteen Luojaansa kanssa. Raamattu selittää: ”- - - Herran päätökset pysyvät iäti, hänen ajatuksensa polvesta polveen” (Ps. 33:11). Kun opimme lisää Elämästä, Jumalasta, ikuisena hyvänä, koemme ”Herran päätökset” eli Jumalan, hyvän, suunnitelman päivittäisessä elämässämme.

Joitakin vuosia sitten minut kutsuttiin erääseen ateistien yhteisöön puhumaan Kristillisestä Tieteestä. On myönnettävä, että olin valmistautunut väittelyyn, mahdollisesti jopa vihamielisyyteen tai esittämieni ajatusten vastustamiseen läsnä ja toteennäytettävissä olevasta Jumalasta, jonka parantava voima voitaisiin näyttää toteen konkreettisella tavalla. Kohtasin pikemminkin pohdiskelevan ja kunnioittavan kuulijakunnan, joka oli innokas tietämään, miksi uskoin rukoukseen perustuvaan parantamiseen ja harjoitin sitä. On vaikeaa kiistellä kokemuksesta, ja Jumalaa koskevat kokemukset – syvällisen yhteyden hetket hyvään, rakkauteen – kertovat toivosta, joka on yleismaailmallinen: toiveesta kokea kestävästä hyvästä.

Henkilökohtaisesta uskostani kertominen johti syvälliseen keskusteluun

Kerroin vähän omasta elämästäni. Kun mieheni kuoli äkillisesti, uskoni koki kriisin. Kuljeskelin päämäärättömästi kuin zombi ja käänsin täysin selkäni kaikelle, mikä viittasi Jumalaan. Olin vihainen – vailla harhakuvitelmia. Olin hyvin, hyvin surullinen. Mutta keskusteluni erään ystäväni kanssa – kristillisen tieteilijän, joka havaitsi ahdinkoni – herätti minut ajattelemaan syvällisesti, ketä tai mitä pidin Jumalana, ja kävin läpi elämäni ehkä vaikuttavimmat henkiset kokemukset. Tulin tietoiseksi Jumalasta, joka on täysin hyvä, jumalallinen Hyvyys itse – ei mikään tuomitseva ihmisen kaltainen hahmo, joka vastaa yhteen rukoukseen mutta ei toiseen.

Jumalaan liittyvä sisäinen kamppailuni ja Hänen torjumisensa olivat itse asiassa inhimillistetyn, aineellisen jumalakäsityksen torjumista – ei niinkään sen torjumista, että hyväksyisin todellisuuden Elämästä Jumalana, ja tämä oli nyt avautumassa minulle. Se kutistui sanojenkäyttökysymykseksi. Jumala oli hyvä, ja henkinen ja pysyvä tunne muuttumattomasta hyvästä oli se, mitä hartaasti halusin. Kun pääsin eroon tunteesta, että

olisin irrallaan Elämästä ja Jumalasta, tuska ja suru hälvenivät. Seurasi täydellinen muutos. Pitäydyin lujemmin henkisyyseni, ja tämän seurauksena totesin rukousteni olevan paljon tehokkaampia, koska ne toivat paranemista myös muille.

Henkilökohtaisesta uskostani kertominen ateisteille kokouksessa johti syvälliseen keskusteluun. Ateistiystävänä olivat valmiita vuoropuheluun Elämästä, Periaatteesta, Totuudesta, Rakkaudesta – eli termeistä, joita käytetään vertauskuvallisesti Kristillisessä Tieteessä kuvaamaan yleismaailmallista ja hyvää, joka on Jumala. Minulle se ei ollut enää ”kokous ateistien kanssa”. Keskustelin toisten henkisyyteen pyrkivien kanssa, jotka etsivät toimivaa sanastoa kuvatakseen, mitä he sisimmässään etsivät – käytännöllisen ja pysyvän hyvän ymmärtämistä.

Mikään ei voi estää yhtäkään miestä, naista tai lasta tuntemasta tai kokemasta Jumalaa. .

Mary Baker Eddy kirjoitti kerran: ”Joka etsii Totuutta, löytää sen.” (A10433, The Mary Baker Eddy Collection, The Mary Baker Eddy Library). Jumala-kokemus ei ole päätettävissämme oleva asia: emme voi sulkea oveamme siltä emmekä poistaa sitä lainsäädännöllä. Sosiaalisella ateismilla ei ole ylintä valtaa, vaikka se pyrkii vähättelemään uskoa, vaientamaan avoimen keskustelun moraalisisista ja henkisistä säännöistä tai jättämään henkisyyden huomiotta keskusteltaessa terveydenhoidosta. Mary Baker Eddyn kirja *Tiede ja terveys* toteaa: ”Henkinen järjenmukaisuus ja vapaa ajatus myötäilevät lähestyvää Tiedettä eikä niitä voida lannistaa. Ne vapauttavat ihmiskunnan ja syrjäyttävät epätieteelliset keinot ja niin sanotut lait” (s. 223).

Voi vaatia rohkeutta puhua henkisydestä ja Jumalaa koskevista asioista siellä, missä kulttuurin ovet näyttävät olevan suljetut. Mutta tämä on keskustelua, jota monet lähimmäisemme toivovat. Voimme rukoilla sanoja ja tilaisuutta saada aikaan aito yhteys ja parantava muutos.

Ihmiskunnan pääsyä käytännön yhteyteen Jumalan kanssa ei saa kadottaa julkisessa keskustelussa, joka asettaa uskonnollisen ja maallisen toisiaan vastaan. Kulttuurierot tai lainsäädäntötoimet eivät voi myöskään vähitellen poistaa aitoa uskonnollista kokemusta, joka on seurausta henkisestä yhteydestä Jumalan kanssa. Täysin henkiseltä näkökannalta katsottuna mikään ei voi estää yhtäkään miestä, naista tai lasta tuntemasta tai kokemasta Jumalaa.

Michelle Nanouche on Kristillisen Tieteen praktikko ja opettaja Pariisissa, Ranskassa.